

Že život začíná až po smrti?
Redakce *Podivné doby* si na to posvítí!

C. K. McDONNELL

Copyright © McFori Ink Ltd 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Kalinová, 2026

Cover © Marianne Issa El-Khoury/TW, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7100-4 (pdf)

C. K. McDONNELL

přeložila Alžběta Kalinová

F&BOS

KAPITOLA 1

Tristram Bleeker měl najednou v hlavě jak vymeteno. Tak už to chodí, když člověk zírá přímo do hlavně. Vyschlo mu v ústech. Zpotily se mu dlaně. A za boha nedokázal uchopit jedinou souvislou myšlenku.

Ne že by věděl něco o puškách, ale tahle nevypadala jako každá druhá. Její ústí se místo typicky rovného zakončení rozšiřovalo do stran jako trombón. Tristram zíral přímo do jeho středu, jako by mohl v temnotě zahlédnout jiskru, která zažehne nevšední finále jeho všedního života. Jako by hleděl do chřtánu dosti popudlivému drakovi. Takovému, co vás jediným výdechem usmaží na škvarek.

„Mám tu otázku zopakovat?“ otázal se hlas na druhé straně pušky. Zněl podivně unaveně, jako by Tristram byl už desátý, na koho toho dne míří, a jako by ho celý ten proces začínal poněkud zmáhat.

Tristram pohnul rty, jenže z nich nevyšla žádná slova.

Hlas nevrle mlaskl. „Neprobíhá to zrovna dobře.“

To skutečně neprobíhalo. Podle všeobecně platného přesvědčení má člověku v podobných situacích proletět před očima celý život. To však nebyl Tristramův případ. Tristramovi místo toho běželo hlavou v nekonečné smyčce

prvních deset minut jeho pohovoru, jako by se v duchu snažil zpracovat, jak se stalo, že to celé dospělo až do tohoto vsutku alarmujícího bodu. Pohovory jsou přece jeho silnou stránkou. To říká každý. Má příjemné vystupování, umí dobře mluvit a je mistrem stručnosti. Dostal sice varování, že dnes má čekat nečekané, nicméně až dosud žil v přesvědčení, že s překvapeními, jež mu život poslal do cesty, se vyrovnává se ctí. Jenže teď se nějak ocitl s hlavní téhle podivné pušky přímo před očima.

„Ptal jsem se,“ procedil čím dál popuzenější hlas, „jak dobře zvládáte stres?“

„Já... já...“ koktal Tristram.

„Na tom nesejde. Myslím, že tohle jako odpověď stačí.“

Tristram si matně uvědomil, že se za ním otevřely dveře. Vzápětí nějaká žena zalapala po dechu. „Vincente!“

„Zrovna mám něco rozdělaného, Grace.“

„To vidím. Okamžitě tu příšernou mušketu odlož.“

Po chvíli, jež Tristramovi přišla jako věčnost, se od něj dračí hlava konečně odvrátila a vystřídal ji obličej muže, který podle všeho nutně potřeboval osprchovat, oholit, slušně se najíst a dospat zhruba měsíc. Patřil tomu individuu, jež na něj ještě před chvílí mířilo zbraní. Vincentu Banecroftovi, šéfredaktorovi *Podivné doby* a někdejší britské novinářské legendě z Fleet Street.

Pohled na něj byl jen o málo lepší než do ústí hlavně. Měl temné, zapadlé oči. Když pak na okamžik zavřel víčka, Tristrama napadlo, jestli snad neusíná, jenže Banecroft na něj vzápětí znovu vytřeštil zrak a jako skutečný přeborník v honbě za více zajíci najednou odložil zbraň vedle sebe, nenávistně se na Tristrama zašklebil a zapálil si cigaretu.

Grace, korpulentní a přátelská černoška, která předtím seděla za recepčním pultem, stanula Banecroftovi

za ramenem i s tácem, na němž přinesla dva hrnky a talířek se sušenkami.

„Omluvte ho, Tristrame, pan Banecroft umí být poněkud...“

„Všíravý?“ dokončil za ni Banecroft.

„Jsem si víc než jistá, že tohle slovo jsem nehledala,“ zamračila se Grace.

„Ale měla,“ zabručel Banecroft, načež zvedl dva papíry, v nichž Tristram rozpoznal svůj životopis. „Tady pan Bleeker, který se přišel ucházet o místo zástupce šéfredaktora, má červený diplom v oboru žurnalistika na univerzitě v Leedsu a sedm let zkušeností z různorodých redakcí, celostátním periodikem počínaje a odbornými publikacemi konče. Sní však o tom, že bude pracovat právě u nás, protože jeho celoživotním zájmem jsou paranormální jevy. Jeho portfolio je skutečně oslnivé. Září tak, že by se mělo číst jen s ochrannými brýlemi, protože v opačném případě hrozí riziko nezvratného poškození oční sítnice.“

„Já vím,“ uznala Grace, načež procedila skrz záměrně zaťaté zuby: „Je pro tu práci jako stvořený.“

„Právě,“ pokýval hlavou Banecroft, načež hodil Tristramův životopis do koše na papír vedle stolu a nonšalantně na něj poklepal popel z cigarety. „Chci říct, že když to vypadá jako kur, chodí jako kur a kvoká jako kur, zdá se mi kromobyčejně podezřelé, že by tenhle zrní zobající domestikovaný hrabavý pták měl tak zoufale stát o místo, které kurva zoufale potřebujeme obsadit.“

Grace se na okamžik zmateně podmračila, načež potřásla hlavou. „Ne, lituju, přestala jsem tě vnímat.“

Tristram si odkašlal a s překvapením zjistil, že se mezitím vzpamatoval natolik, že je opět schopen mluvit.

„Myslím, že pan Banecroft se snaží říct, že jsem na danou pozici překvalifikovaný.“

„Ne, nic takového se říct nesnažím. Říkám, že jste pro danou pozici jako stvořený. Až příliš. Takže se seberte, než se přestanu ovládat, a šéfům vyřídte, že jestli se o něco podobného v budoucnu pokusí znovu, nebudu už takhle velkorysý. Když jsme u velkorysosti...“

Banecroft se chopil láhve irské whisky, nalil si do sklenky zdravou míru a pokračoval dál, dokud se přes nezdravou míru neprolil až k hazardu se životem.

„Očividně došlo k nějakému nedorozumění,“ ozval se Tristram. Snažil se znít žoviálně. „Nikdo mě k vám neposlal.“

„Určitě,“ zabručel Banecroft a poplácával hlavěň muškety. „Až napočítám do desíti, tak vás zastřelím. Pokud si vaše tělo do týdne nikdo nevyzvedne, zaručuju se, že se vaší mrtvole s upřímnou ponížeností omluvím.“

„Vincente!“ zvolala Grace. „To je nerozumné. I na tebe. A to je opravdu co říct.“

„Čtyři,“ prohlásil Banecroft.

„Aha,“ polkl Tristram. „Rozumím. Vy mě jenom tak zkoušíte.“

„Kdepak. Pět.“

„Kam se podělo jedna, dvě, tři?“ vyhrkl Tristram, jež muž se přestávalo dařit skrývat paniku.

„Říkal jsem, až napočítám do desíti. O tom, kde s tím začnu, jsem se nezmínil. Šest.“

Tristram zvedl oči ke Grace. „Jen žertuje, že ano?“

Grace velmi výmluvně pokrčila rameny, až z jednoho z hrnečků na tácu vybryndala trochu čaje. „Dobrý Pán na nebesích je mi svědkem, že to opravdu nemůžu zaručit.“

„Sedm.“

Tristram vyskočil na nohy. „Vy jste šilenci!“

Banecroft se opět chopil zbraně. „Kdo chce psa bít, ten si hůl najde, ale tady Čechov se postará o to, že z tebe bude ještě větší svatoušek než tady Grace. Osm.“

„Vemte jed, že to ohlásím na policii.“

Banecroft na něj znovu zamířil a louppl očima po Grace. „Svatoušek, chápeš? Myslím, že to je docela dobré.“

„Není,“ procedila Grace.

„Ty vůbec neumíš ocenit slovní hříčky. Tvoje chyba. Devět.“

Tristram se otočil a vyběhl nejbližším východem ven, přičemž cestou zakopl o jednu z mnoha hromádek knih vršících se na podlaze a v tom spěchu vystřelil pryč jinými dveřmi. Tak se stalo, že se rozplácl jak dlouhý, tak široký na prošlapaném koberci v prostorné společné kanceláři.

Za stoly tam seděli celkem tři lidé, kteří z velkých hrnků popíjeli čaj. Jednak tělnatý běloch v tartanovém obleku s vestičkou, jednak muž východoasijského původu, který si hrál s jojem, a jednak mladinká dívka afrického původu s vlasy obarvenými na fialovo, která ani nezvedla oči od displeje telefonu.

Tristram ukázal za sebe do Banecroftovy kanceláře. „Ten muž je stvůra.“

Jeho slova se setkala se všeobecným nonšalantním příkyvováním. Pak se ten zavalitý chlapík v obleku s vestičkou obrátil ke kolegům a pravil: „Musím říct, že ty nové sušenky jsou poněkud suché.“

KAPITOLA 2

Když se Banecroft zřítil na židli, kde během schůzí sedával, Grace nalistovala v zápisníku čistou stránku. Současně jí problesklo hlavou, že pokud přijdou ještě o dalšího zaměstnance, bude šéfredaktor moct zůstat u sebe v kanceláři a ostatní budou moct docházet za ním, místo aby byl on nucen nakvašeně chodit do býčí arény.

„Takže,“ ujal se slova Banecroft. „Pojďme tuhle přehlídku nejapností prohlásit za zahájenou. Grace, budeš tak laskavá?“

Grace psala a hovořila souběžně. „Pravidelná týdenní porada redakce. Přítomni – zaměstnanci týdeníku *Podivná doba*.“

„Zbylí zaměstnanci,“ procedil si pod vousy Ox, který si ještě nepřestal pohrávat s jojem.

„Co prosím?“ rozčílil se Banecroft.

„Jen jsem poukazoval na to, že jsme zbylí zaměstnanci. Ztratili jsme Hanu.“

„Že ztratili? Neztratili,“ zavrčel Banecroft. „Hana se nezakutálela nikam za pohovku nebo tak. Vykašlala se na nás a vrátila se s ocasem staženým mezi nohama za tím falickým falešníkem, s nímž se měla rozvádět.“

„Ale proč?“ vznesl otázku Reggie a poupravil si vestičku.

Banecroft zoufale rozhodil rukama. „Vždyt jsme to během posledních tří týdnů probírali už mockrát. Prostě mi sdělila, že odchází, a pak odešla. Jako byste tyhle dva zcela jednoduché fakty nikdo nebyl schopný pobrat.“

„Ale cos jí na to řekl ty?“ zajímalo Stellu.

„Jak to s tím souvisí?“

Stella si odhrnula z čela fialové vlasy. „Protože říkáš hnusárny zhruba se stejnou přirozeností, s jakou jiný lidi dejchaj, šéfe.“

Banecroft probodl mladou dívku vražedným pohledem. „A přesto z nějakého důvodu evidentně platím za tak pohodového miláčka, do kterého se na schůzce nebojí navážet ani novinářský učeň, protože si je jaksi nevysvětlitelně jistý, že tím nepřijde o práci.“

„Nemůžeš mě vyrazit. Už tak máš málo lidí. A já jsem momentálně druhá v pořadí na místo zástupce šéfredaktora.“

„Momentík,“ ozval se Ox a ukázal nejprve na sebe a následně na Reggieho. „Kterej z nás je na tom seznamu podle tebe pod tebou?“

„Oba,“ pokrčil rameny Banecroft. „Černým koněm je zcela evidentně Grace.“

Grace se z té představy udělalo zjevně nevolno. „Ani se neopovažuj,“ varovala ho. „Možná bys měl Haně jednoduše zavolat a omluvit se jí?“

„Za co?“

„Za všechno,“ vyhrkla Stella.

„Za cokoli,“ přidal se k ní Ox.

„Za to, že jsi to ty,“ shrnul předešlé návrhy Reggie.

„Jak chcete,“ zavrčel Banecroft a předklonil se. „Tak zaprvé, všichni kroužíte až nebezpečně blízko kolem vzpoury. A zadruhé, věřte tomu, nebo ne, ale pokoušel jsem se jí volat. Předem upozorňuju, že ne proto, abych

se jí omluvil, ale spíš abych zjistil, jestli už konečně nepřišla k rozumu. Jenže pořád padám do hlasové schránky,“ dodal a rozhlédl se po všech přítomných. „Podařilo se s ní snad spojit někomu z vás?“

Nikdo ze zbylých zaměstnanců redakce se mu nepodíval do očí. Grace se Haně snažila dovolat několikrát za den, ale až na jediné slovo – „promiň“ –, jež jí bývalá kolegyně napsala prvního rána, kdy se nedostavila do zaměstnání, se nedočkala žádné odpovědi. Navíc moc dobře věděla, že ani ostatní neměli víc štěstí.

Banecroft si založil ruce na prsou a opřel se. „To jsem si myslel. Klidně si dál předstírejte, že za to nějakým způsobem můžu já, ale fakt je, že se vykašlala na nás na všechny.“

K tomu neměl nikdo co dodat.

Od chvíle, kdy Hana tak nečekaně skončila, začala morálka v redakci strmě upadat. Sice s nimi pracovala jen pár měsíců, ale nějak se jí podařilo stát se lepidlem, které je drželo všechny pohromadě. V týdnech následujících po jejím odchodu se depresivní mrak, který celou kancelář zahalil, projevoval malichernými spory a kousavými poznámkami.

Reggie se jednou dokonce pohádal s Mannym, věčně uvolněným rastafariánem, který v přízemí obsluhuje tiskárnu. A hádat se s Mannym je jako snažit se uhodit obláček páry.

Všichni měli pocit, že přišli o přítele. Ještě horší bylo nevyřčené uvědomění, že někdo, koho považovali za přítele, jím evidentně nikdy nebyl. Skuteční přátelé se přece jen tak nesbalí a nevyškrtnou vás ze života.

„Takže,“ utrousil Banecroft, „pokud jsme se už všichni vyhysterčili, mohli bychom se zaměřit na to, že nás čeká nové vydání.“

„Abychom ho zvládli vydat, vážně potřebujeme zástupce šéfredaktora,“ upozornila ho Grace.

„Týden to ještě nějak přežijeme, než seženeme někoho, kdo by se k nám hodil.“

„Opravdu? Minulý týdeník měl dvě stránky číslo sedm.“

„A navrch křížovku, u které byly vytištěné nápovědy ke křížovce staré tři týdny,“ přidal se Reggie.

„Přesně tak,“ souhlasila Grace, která měla od toho chybného vydání co do činění s řadou rozhněvaných telefonátů. Nikdy dřív ji nenapadlo, že lidé berou křížovky takhle vážně. Vždyť jim přišla i výhrůžka smrti, technicky vzato. „Technicky“ proto, že – slovy Oxe – Venův diagram množin individuí, která křížovku vyluštila a která umísťují do budov bomby, se buď neprolíná v žádných bodech, nebo je lidstvo už stejně dávno v koncích. „A to se nezmiňuju o článku pojednávajícím o duchovi pana Adama Wallace, který se měl zjevovat po bordelech v Chinatownu a nevhodně osahávat tanečnice.“

„Aha, konečně mi to dává smysl,“ ozval se Ox. „Ten chlápek venku dneska ráno...“

„Byl pan Wallace, živej a zdravěj,“ potvrdila mu Stella. „V doprovodu svojí paní, která byla řádně namíchnutá.“

„Připouštím, že ohledně toho příběhu se mi dostalo několika velmi špatných informací,“ uznal Reggie. „Nicméně ač zprávy o jeho smrti byly snad přehnané, věřím, že ty o jeho chování jsou pravdivé.“

„Stejně to ale nejde považovat za paranormální jev, ne?“

„Zrovna ty máš co mluvit,“ ohradil se dotčeně Reggie. „Já aspoň nedělám překlepy, kdežto tys poslal ke zpracování půlstránkový článek o neidentifikovatelném lechtajícím objektu nad Boltonem.“

„To není ani zdaleka tak hrozné jako...“ Vtom se Ox odmlčel a zadíval na Banecrofta, jemuž spadla brada na prsa. I oči měl zavřené.

Z mnoha starostí, které Grace trápily, ji právě tahle sužovala nejvíc. Vincent Banecroft sice nebyl nikdy příkladem zdraví, avšak posledních pár týdnů to s ním šlo opravdu z kopce. Jeho usínání na poradách se stávalo novým znepokojivým trendem. Grace přidělavala vrásky i jeho roztržitost a všeobecná apatie. A ačkoli tvrzení, že je Vincent Banecroft nedůtklivější než obvykle, bylo stejné jako představa, že moře je mokřejší než jindy, byla to pravda. Skutečně byl. Jeho hněv, ač často neopodstatněný, vždy působil aspoň částečně opodstatněně. Poslední dobou byl však opravdu jako neřízená střela.

Ale domněnky stranou, ať už se za změnou jeho rozpoložení skrývalo cokoli, začínalo se to projevovat i na kvalitě týdeníku. Muž, jehož pomalu začínala považovat za „starého“ Vincenta Banecrofta, by nikdy nedopustil, aby přes něj prošly ty nedávné přešlapy. Jako by tu teď byl jenom napůl. Jako by svou práci vykonával čistě mechanicky.

Když se Grace rozhlédla po redakci, zjistila, že stejné obavy se zrcadlí i ve tvářích kolegů. Vtom Banecroft přerušil vzniklé napětí hlasitým pšoukem. Což ho probudilo a znovu otevřel oči.

„Takže,“ prohlásil, jako by se nechumelilo, „pokud jste se už všichni vypovídali, rád bych vám připomněl, že poukazovat na průšvihy ostatních není vaše práce. Toto bříme a privilegium leží výlučně na mých šéfredaktorských bedrech.“

Stella si odfrkla a založila ruce na prsou. „Postarat se, aby k žádným ani nedocházelo, je zas prací zástupce

šéfredaktora. Přesně proto taky někoho takovýho potřebujeme.“

„Taky že někoho takového seženeme. Nakonec.“

„Myslela jsem, že to místo nabídneš tý ženské, co byla zamotaná do všech těch šálů a voněla jako pačuli.“

„S tou jsme měli vážnou rozepři.“

„To je opravdu šok,“ procedil Reggie, čímž si od Banecrofta vysloužil zvlášť kyselý pohled.

„Ta ženština nevěřila v diakritická znaménka.“

„Co prosím?“

„Uvedu příklad. Nedomnívala se třeba, že nad z ve slově že by měl být háček. Prý je to plýtvání a škodí to životnímu prostředí.“

Poslední prohlášení se setkal se zmateným výrazem všech přítomných.

„Já to...“ začala Stella.

„A to není všechno,“ pokračoval Banecroft, položil si nohy v trepkách na stůl a začal se houpat na zadních nohách židle. „Rovněž zastávala názor, že velká písmena jsou elitářská a interpunkční znaménka rušivá.“

Následovala dlouhá chvíle ticha, během níž všichni v duchu přemítali, jak přesně by její pravidla fungovala. Nakonec ticho přerušil Ox. „To je dost síla i na tuhle redakci.“

Pak se přihlásila o slovo Stella. „A co ten fajn chlápek, co se tu minulej tejden ukázal na recepci? Ten s tím dlouhým bílým plnovousem, co vypadal jako Santa.“

Banecroft se obrátil na Grace a zvedl obočí. „Chtěla bys na to odpovědět za mě?“

Grace se pokřižovala. „Ten říkal, že by nemohl pracovat o úplňcích, protože...“ přes tvář jí přeběhl znechucený výraz, „... protože o úplňcích prý musí přinášet krevní oběť,“ dořekla a znovu se pokřižovala.

„Přesně,“ pokýval hlavou Banecroft. „Sice se možná tvářil jako Santa, ale sloužil Satanovi.“

„Vždyť...“ Stella zaváhala. „Vždyť měl kožený nášivky na loktech. Kožený nášivky,“ zopakovala sklesle.

„Co ten chlapík z dnešního rána?“ zkusil Ox.

Banecroft se na něj podíval, jako by netušil, o kom je řeč.

„Vážně?“ nechtěl věřit Ox. „Ten, co zhruba před dvaceti minutama vystřelil z tvój kanceláře s tím, žeš ho chtěl zastřelit.“

„Aha, ten. No jo, ten byl příliš dobrý, než aby to byla pravda.“

Ox vytřeštil oči na ostatní, načež upřel zrak zpět na Banecrofta. „Co to vůbec znamená?“

„Že se očividně jednalo o trojského koně, jehož sem poslali naši nepřátelé v až průhledném pokusu nás zničit.“

„Ztráta času,“ zavrčel Ox. „My se s přehledem zvládneme zničit sami.“

Reggie si poposedl a uhladil vestičku. „Nemyslíš si, že je to možná trošičku paranoidní předpoklad?“

Než mu Banecroft odpověděl, zív. „Byl jsi posledních pár měsíců vůbec tady? Sotva paranoidní, když máš zdokumentovaná fakta o tom, že se tě někdo doopravdy snaží zničit. Pořád ještě máme ve stěně díru po tom dla-kovi. A neříkejte mi, že jsem jediný, kdo si na záchodě vždycky vzpomene na tu skrytou kameru, kterou nám tam nainstalovali ti pomatenci.“

„To je možná pravda,“ připustila Grace, „ale možná je to spíš tím, že si na každém uchazeči najdeš nějakou chybu, protože nikdo z nich není Hana.“

„No jo, teď jsi na to kápá. Jsem odhalen. Jsem do té ženské, co jsem s ní byl v jednom kuse na nože, zamilovaný.“

„Podle tvého sarkastického tónu bych řekla, že jsi ještě nikdy v životě neviděl žádnou romantickou komedii.“

„Copak jste si všichni dali koláčky s tím rastafariánem, nebo co? Pokud to nutně musíte vědět, abyste přestali kejhát jak potrefené husy, tak celou tu situaci se zástupcem šéfredaktora řeším.“

Grace zvedla nevěřičně obočí. „Skutečně?“

„Skutečně. Chystám se spojit se Stanleyem Rokerem a pozvat ho na slovíčko.“

„Se Stanleyem?“ vyhrkla Stella. „S tím chlápkem, cos ho nazval tím nejmrzčejším druhem parazitujícího bulvárního pisálka? S tím?“

„S tím.“

„Stanley je v pohodě,“ prohodil Ox.

„Neříkám, že není,“ opáčila Stella. „Ale tady někdo,“ kývla hlavou směrem k Banecroftovi, „tvrdil, že by mu nevěřil ani natolik, nakolik by uměl pohnout s tímhle barákem.“

„Nemusí se nám líbit a nemusíme mu ani věřit,“ namítl Banecroft. „Poslední zástupkyni šéfredaktora jste všichni věřili a všichni jste ji měli rádi a vidíte, kam nás to dostalo. Stanley Roker má spoustu charakteristik. A ač jsou některé z nich zavrženíhodné, řadí se mezi ně i fakt, že se jedná o osobu s rozsáhlými novinářskými zkušenostmi. Během let sice možná párkrát napsal odpornou špínu, ale vždycky šlo o bezchybně napsanou a fakticky ověřenou odpornou špínu. Tak. A teď pojďme probrat další věci.“

„Moje řeč.“

Všichni zaměstnanci *Podivné doby* se otočili jako jeden muž směrem k rohu, z něhož se ozval ten cizí hlas. Banecroft sebou trhl tak zprudka, že spadl z houpající se židle na zem, přičemž mu z jedné nohy sklouzla trepka

a přistála mu přímo na hlavě. Když se vyškrábal znovu na nohy, připojil se ke svým kolegům civícím na jakousi korpulentní paní, která seděla za jedním ze stolů a loupala si mandarinku. Mohlo jí být kolem šedesáti, na sobě měla voskovaný plášť a na hlavě klasickou tvídovou čepici s dvojitým kšiletem a klapkami na uši, kterou tradičně nosívají ti, kdo slídí na jeleny. Její obličej ve tvaru srdce zdobily brunátné tváře. Jako by byla mnohem víc doma daleko na vřesovištích ve společnosti smečky kolíí než v kanceláři novinové redakce v Manchesteru. Místo pozdravu se na ně vesele usmála.

„Kdo sakra jste?“ otázal se jí Banecroft.

„Elizabeth Cavendishová třetí, ale prosím, říkejte mi jen Betty.“

Grace zněla ta dáma jako jedna z těch důležitých, vysoce postavených osobností, které se tu a tam mihnou v televizi.

Takové ty, co vlastní rozsáhlé lány půdy, ale stejně rády přiloží ruku k dílu a vrazí ji krávkou do řitního otvoru, pokud to situace vyžaduje.

„Jak dlouho už tady sedíte?“

„Dost dlouho.“

„A co je důležitější, jak jste se sem pro všechno na světě dostala, aniž by si toho kdokoli z nás všiml?“

Betty pokrčila rameny, vložila si do úst měsíček mandarinky a krátce ho pokousala, než odpověděla: „Jsem žena jistého věku. Svět se nás naučil velmi dobře přehlížet. Zejména Hollywood. Pokud nejste Meryl Streepová nebo Helen Mirrenová, musíte čekat a doufat, že někdo bude v brzké době potřebovat obsadit roli nějaké babičky. A to nechtějte, abych začala o genderové nevyrovnanosti mezi čtenáři novin.“

„Cože?“ vyhrkl Banecroft.

„Můžu si vybrat jakýkoli stůl, který je volný, nebo v tom máte nějaký systém?“ zeptala se Betty a ukázala kolem.

„Cože?“ zopakoval Banecroft. Zněl jako někdo, kdo se z toho zblázní, jakmile se rozhodne, co přesně se za tím tázacím zájmem skrývá.

„Odpusťte,“ pravila Betty. „Už zase předbíhám, že ano? Mám tendenci moc mluvit. Musíte mě omluvit. Blábolivá Betty. Tak mi přezdívaly ostatní dívky ve škole. Děti umí být neskutečně kruté, vidíte? Jedna z nich – Dorothy Wilkinsová – mi jednou přilepila na židli žvýkačku. Strašlivá malá potvora. Kdepak je jí dnes asi konec? Nejspíš se provdala za jednoho z vládních ministrů. Všechny z těch nejhorších jim dělají ženušky. Kde jsem to byla... ano, při vši úctě k tomu upřímně odporně znějícímu bulvárnímu pisálkovi, o němž jste se zmínil, jsem novou zástupkyní šéfredaktora já.“

„Jen přes mou mrtvolu,“ odfrkl Banecroft.

Betty ohrnula nos. „Co na to říct, to by aspoň vysvětlovalo ten zápach.“

„Dovolte mi, abych si to trochu ujasnil. Dospěla jste k závěru, že nejlepší způsob, jak se ucházet o danou pozici, bude proklouznout nepozorovaně do budovy, vkrást se na poradu, na niž vás nikdo nezval, a pak mě urážet?“

Betty se zatvářila upřímně zaskočeně. „Urazila jsem vás snad něčím? Tedy, jsem si dost jistá, že vy jste během porady většinu zde přítomných urazit stačil, nevybavuji si však, že bych já nebo kdokoli jiný urazil vás,“ řekla, hodila si do úst další měsíček mandarinky a zamyšleně ho přežvykovala. „Jste až překvapivě precitlivělý.“

„Ušetřím vám čas. U pohovoru jste zcela a nenapravitelně selhala. Odejdete dobrovolně, nebo mám dojít pro Čechova, aby vás vyprovodil? Tak říkám své...“

„Mušketě,“ dokončila za něj Betty. „Ano, vím. Velmi vzletné. Nebude to však třeba, ačkoli se nikam nechystám, jelikož se obávám, že v jednom jste se kriticky spletl. Já se o místo zástupce šéfredaktora neucházím, už jsem ho získala,“ oznámila mu Betty, vytáhla z jedné z mnoha kapes svého pláště dopis a ukázala mu ho. „Toliko stojí ve zprávě od paní Harnforthové, majitelky novin, jejíž kopie byla zaslána na e-mail,“ ukázala na Grace, „tady Grace, pamatuji si správně?“

Grace přikývla.

„Těší mě, ráda vás poznávám. Slyšela jsem o vás jen to nejlepší.“

„Nemožné,“ zabručel Banecroft.

„No dovol?“ ohradila se Grace dotčeně.

„Ale ne to o tobě,“ mávl rukou Banecroft. Soustředil se výlučně na Betty. „Nemůžete být mou zástupkyní, protože pravomoc najímat a propouštět zaměstnance tu mám výhradně jenom já.“

Betty si hodila do úst další měsíček mandarinky. „To se zcela mýlíte.“

„Mám to napsané ve smlouvě.“

„Vždyť nemáte smlouvu.“

„Mám ústní dohodu.“

Betty zvedla obočí a rozhlédla se po redakci. „Božíku. A máte na ni jakékoli svědky, jelikož paní Harnforthová si na jejich přítomnost očividně nevzpomíná?“

„Byla to implicitní dohoda.“

Tím si Banecroft vysloužil akorát to, že Betty zvedla i druhé obočí. „Pojďme tu větu chvíli nechat viset ve vzduchu, co říkáte?“

Banecroft si vztekle dupl. „Fajn. Končím.“

Betty pokývala hlavou. „Ačkoli nás samozřejmě všechny mrzí, že odcházíte, noviny vám děkují za vaši

dlouholetou službu. Podívejme se na to z té světlejší stránky. Dynamičnost a přizpůsobivost naší společnosti je obdivuhodná, nepřijde vám? Chci říct, jsem tady teprve pět minut a už jsem se dočkala povýšení. Tady člověka nebrzdí žádný skleněný strop ani náznakem. Velmi osvěžující. *Zprávy o šesté* se od nás mají co učit.“ S tím si vložila do úst poslední dva kousky mandarinky a za pečlivého přežvykování věnovala všem přítomným nevinný úsměv.

Grace se rozhlédla po svých kolezích a nakonec se podívala na Banecrofta, jemuž na spánku pulzovala naběhlá žíla. Najednou ji ovládlo nepříjemné nutkání z kanceláře utéct a vzít s sebou všechny rozbitné kusy nábytku.

Betty polkla. „Vidím, že jste pořád tady. Budeme tedy předpokládat, že vaše rezignace byla jen nepovedený vtip?“

„Chci okamžitě mluvit s paní Harnforthovou,“ procedil Banecroft skrz zaťaté zuby.

Betty vstala. „Obávám se, že to nebude možné, ale jelikož jsem tu v jejím zastoupení, bude mi potěšením s vámi probrat vše potřebné,“ prohlásila a mávla směrem ke dveřím Banecroftovy kanceláře.

Ti dva se do sebe na nepříjemně dlouhou dobu zaklesli pohledy. Kdyby měl nějaký ledovec tu smůlu, že by jim zkřížil dráhu, dávno by z něj zbyl jen obláček páry. Betty po celou dobu udržela úsměv. A Banecroft nakonec udělal krok směrem ke kanceláři.

„Výborně,“ pronesla Betty vesele. „Podívejte se na to z té světlejší stránky. Já osobně jsem zapřísáhlým zastáncem správné diakritiky.“

Duch zrušen

Všechno je jednou poprvé! Duch Arnolda Franklina dlouho spojovaný s hospodou U Žabky a Trumpetky ve městě Stoke-on-Trent tvrdí, že byl zrušen.

„V tomhle podniku straším už čtyřicet sedm let, od té doby, co jsem dostal infarkt, když jsem na pódiu bavit diváky během stand-up večera. Mezi štamgasty jsem velmi populární. Jenže pak si sem nakráčí tahle nová majitelka – ženská, jestli mi rozumíte –, a než mrknu, už na mě volá exorcistu,“ cituje médium citující médium citující pana Franklina.

Hostinská Mabel Clarková, která hostinec vlastní již patnáct let, k tomu dodává: „Upřímně řečeno, už začínal být otravný. Že prý umí vtipně imitovat ‚hlasy‘, tvrdí on. Já říkám, že zní rasisticky,

ale jelikož jsou tak těžko identifikovatelné, těžko soudit. Většinu času tráví na dámských toaletách a nakonec jsme kvůli tomu zvrhlému poltergeistovi museli přestat zavěšovat o svátcích jmelí. K tomu si přidejte ty jeho vtipy. Přisahám, že jestli ještě jednou jedinkrát uslyším ten o dvou jepitiškách a kostce mýdla, budu křičet, a to ani není jeden z těch urážlivých.

Pořád dokola si stěžuje, že už nesmí vůbec nic říct. Jenže faktem je, že nic nového už ani říct nemůže. V jednom kuse opakuje ty samé čtyři vtipy. Prý si dělá srandu z každého, ale já se ptala všech štamgastů a spolu s jeptiškami to jeho *každého* znamená ženy, černochoy a jednooké trpaslíky.“

KAPITOLA 3

Za okénkem minivanu se rozmazaně míhala krajina. Hana se sice dívala ven, ale nepozorovala ji. Byla ztracená v myšlenkách. Vtom se jí zastesklo, protože si uvědomila, že je pondělí a že touhle dobou většinou seděla na pravidelné redakční poradě a snažila se utvořit si z té spouště, kterou za sebou Banecroft pokaždé zanechal, aspoň vágní představu, jak by mohlo vypadat příští vydání.

Několikrát zamrkala. Na tohle teď nemůže myslet. Ať to dopadne jakkoli, jednou se rozhodla.

Před sedmnácti dny, v pátek večer, odešla z práce domů. Měla za sebou další perný týden plný snahy dát do kupy a předat do tisku další číslo *Podivné doby*. Ale než se vrátila k sobě do bytu, všechno se změnilo. Následujícího dne dala výpověď.

Minulý týden přijala pozvání na večeři od svého dosud stále ne tak docela bývalého manžela Karla. Ještě tak měsíc zpátky ji naháněl v jednom kuse. Snažil se s ní navázat kontakt od té doby, co změnila názor – ano, připouští, dost na poslední chvíli –, a rozhodla se, že přece jen stojí o ten balík peněz, které jí při rozvodu náleží. Uvědomila si totiž, že kdyby *odmítla*, mohlo by to v Karlovi vzbudit dojem, že on si ty peníze zaslouží.

A co je důležitější, uvědomila si i to, že díky těm penězům by mohla podpořit několik dobrých věcí. Představa, že z roků obětovaných jejich podvodnému manželství by mohlo vzejít něco dobrého, se jí zamlouvala. Stejně tak musela připustit, že malá část jejího já se z představy, jak to Karla namíchne, tetelila škodolibou radostí.

Nebýval vždycky takový, avšak už před rozchodem Hanou poněkud otrásl, když si uvědomila, že Karl sám sebe přesvědčil, že pochází z ulice a k úspěchu se dohrabal čistě jen vlastním úsilím. Jako by v tom soukromé školy a tučné dědictví nesehrály žádnou, natožpak významnou roli. Všechno to byly bohapusté výmysly, stejně jako jejich daňová přiznání, která dokazovala, jak směšně daleko uměl Karl zajít, jen aby nemusel zaplatit cokoli, co by se třeba jen vzdáleně přibližovalo nějaké rozumné částce. Poprvé se Hana s výpisy z jejich účtů seznámila teprve během rozvodového řízení, ale čím víc o nich přemýšlela, tím trapněji jí ze všeho bylo. Jednak že žila provdaná za někoho, kdo takhle jednal, a jednak že sama si vědomě plula na obláčku tak vysoko, že si ničeho nevšimla. Jaksi naivně předpokládala, že když si Karl v jednom kuse stěžuje, kolik vyžírku žije z jejich daní, tak nějaké sám platí.

Neměla nejmenší chuť se s ním bavit, protože dobře věděla, že by vyzkoušel všechno, aby ji přemluvil, aby *jeho* peníze jen tak neprošustrovala. Proto se jí taky ulevilo, když ji přestal bombardovat zprávami. Téměř měsíc o něm neslyšela. Když se s ní pak znovu spojil, udělal něco znepokojivě nečekaného. Omluvil se jí. Karl se nikdy neomlouval. Až do té chvíle žila Hana v naprostém přesvědčení, že ani neví, co to omluva je. Ještě znepokojivější na tom bylo, že se jednalo o skutečnou omluvu.

Vlivem častého překrucování totiž skutečná omluva rychle ztrácí smysl. Nahrazuje ji „lituji, pokud to někoho urazilo“, „lituji, že si někdo myslí, že jsem řekl něco, co jsem neřekl“ a téměř identická verze „lituji, že jste si má slova špatně vyložili“. Našly by se i další variace, ale všechny mají společné to, že člověk, který se k nim uchýlí, vůbec ničeho nelituje.

Přitom Karl litoval doopravdy. Nejenom těch peněz. Kál se za všechno. Požádal ji, aby s ním naposledy povečeřela, aby se mohli aspoň rozejít v dobrém, když už nic jiného. Hana nebyla pitomá, teď už ne. Ten muž byl odjakživa prvotřídní lhář. Avšak tohle jí připadalo jiné. Navíc se během těch pár týdnů komunikačního klidu stala neskutečná spousta věcí. Proto se na jeho pozvání rozhodla kývnout.

U předkrmu Karl vyjádřil lítost nad tím, jak příšerně se během jejich manželství choval. Styděl se za muže, jímž býval, i za to, jak s ní jednal.

Při hlavním chodu jí vysvětlil, jak se z něj díky pobytu v Institutu Winony Pinterové stal nový člověk. Hollywoodská ikona Winona Pinterová se s příchodem jednadvacátého století přerodila v obchodní magnátka. Během posledních let jí byly plné noviny, přičemž články téměř nikdy nepojednávaly o herectví. Všechna mainstreamová média se mohla přetrhnout, aby informovala o každém jejím nejnovějším úletu – ať už šlo o aroma svíčky s vůní vesmíru, nebo otevření jógového studia pro psy –, čímž se zároveň skvěle starala o to, že se o Pinterové nepřestávalo mluvit.

Po úspěšných produktech zavedla na trh také značky potravin a knih. Následovaly online kurzy a nakonec i odpočinkové pobyty pro malou hrstku vyvolených. Ty byly vpravdě exkluzivní. Jinými slovy, nechutně předražené.

Natolik, že ke všeobecné nelibosti novin nikdo přesně nevěděl, jak moc. Než vás na jakýkoli z těchto pobytů přijali, pečlivě si vás proklepli. Ačkoli to institut samozřejmě popíral, místa byla nabízena jen těm, pro které peníze nic neznamenaly, nebo si na to přinejmenším hráli.

Po pravdě řečeno, Hanu ta večere velmi zneklidnila. Ano, jednalo se sice jen o jeden večer, ale Karl se svému starému já ani trochu nepodobal. Během manželství si zvykla, že se její manžel nepřestává rozhlížet po všech přítomných ženách. Po nějaké době začala pochybovat, zda si to vůbec uvědomuje. Proto bylo nanejvýš podivné, že nevěnoval sebemenší pozornost hlubokému výstřihu servírky ani návštěvnicím restaurace. Když se v začátcích jejich soužití pokoušela na jeho chování upozornit, pokaždé ji ujistil, že se to vše děje jen v její hlavě. Při zpětném pohledu si uvědomila, že si zvolila jednoduchou cestu a nechala se uchlácholit chabými řečmi, spíš než aby se sama za sebe postavila.

Ovšem Karl, který přišel na tuhle večeri, neměl s toulavými očima žádný problém. Během jediného jídla se mezi nimi nejspíš odehrálo víc očního kontaktu než během celého manželství dohromady. Ba co víc, došlo i na uznání, že se choval jako narcista, který hledal sebehodnotu v bezvýznamném sexu, než aby si raději vážil sám sebe a lidí, na nichž mu doopravdy záleželo. Hana byla připravena, že bude prosit, přemlouvat nebo se ji snažit nějak zmanipulovat, jako se o to pokoušel již mnohokrát. Avšak tenhle Karl byl buď upřímný až na dřev, nebo si během pobytu prohloubil herecké schopnosti natolik, že by mu je mohla závidět sama Winona Pinterová.

Než přinesli dezert, Hana se omluvila, že si musí odskočit na dámy. Aniž by to měla předem v úmyslu, schovala se cestou za jednu exotickou květinu a chvíli *nového*

Karla tajně pozorovala. Jen tam seděl, trpělivě čekal, až se vrátí, a díval se poslušně do stolu. Ani se nepokusil flirtovat se servírkami, což pro něj dřív bývalo stejně automatické jako dýchání.

Nad kávou nadnesl myšlenku, že by tomu možná, jen možná, přece jen mohli zkusit dát ještě jednu šanci. Do čehož se Haně moc nechtělo. Byl to Karl, kdo navrhl, že by si možná mohla chvíli odpočinout a zamyslet se nad tím, co chce od zbytku života. Možná by taky mohla zkusit pobyt v Institutu Winony Pinterové. Ujasnit si tam myšlenky.

A tak se dostala až sem.

Vzápětí sjel minibus z hlavní silnice, zabočil ostře doprava a zastavil před velikou dvoukřídlovou kovovou bránou, což Hanu vytrhlo z úvah. Hranice panství byly obehnané elektrickým plotem, na kterém visely velké cedule s varováním, až jak moc není zábavné, když dostanete ránu vysokým napětím. Po několika vteřinách se brána otevřela. Po pravé straně se tyčily vrcholky Pennin vykukující zpoza řad vysokých jehličnanů, které v těsném zástupu lemovaly obě strany cesty. V Institutu Winony Pinterové si soukromí cenili natolik, že ho ze všech stran obklopovalo několik čtverečních kilometrů lesa. Vyfotit se dal jedině z vesmíru.

Panství bylo přebudováno na ústředí Institutu Winony Pinterové i kvůli nemalé snaze odštíhnout se od minulosti. Minulou noc strávila Hana několikahodinovým průzkumem zdejší historie. Čistě proto, že se všude tak strašně snažili vyhnout zmínce o tom, jak se to tu jmenovalo dřív. Ranford House.

Ranfordovi získali bohatství tím nejstarším způsobem na světě. Dobýváním. Jejich rod figuroval na vysokých postech britské armády ještě dřív, než se tak vůbec

jmenovala. Jejich specialitou bylo, že kdykoli byl někdo z nich vyslán do války, další bratr v řadě ihned vyrazil za ním. Na místě pak zjišťoval, zda by někomu vadilo, kdyby si vzal tady tenhle kousek území, který nikdo – přinejmenším nikdo významný – nevyužívá. Tímhle způsobem si urvali kus území v každém novém teritoriu, které Britové dobyli. Plantáže v Americe, doly v Africe, železnici v Indii. Nyní vlastnili významné oblasti po celém světě. Tenhle systém se jim vyplácel, třebaže občas přišli o jednoho dva syny, ať už na frontě, nebo vinou někoho z místních, kdo vážně, vážně neuměl unést prohru.

Jelikož chtěli dát širému okolí najevo, jací jsou boháči, nechali Ranfordové vybudovat rodinné sídlo. Na úpatí Pennin, aby mohli dát průchod dobře známé lásce k přírodě, zejména pak k jejímu střílení nebo štvání smečkou psů.

Pokud se dá věřit wikipedii, pak tohle místo mělo vskutku prohnílou historii. Během stavby domu utrpělo smrtelnou nehodu několik dělníků, protože se už tehdy začalo tradovat, že pozemek je prokletý. Když bylo panství dostavěno, zařadilo se mezi nejúchvatnější sídla v celé Británii, ač se zdá, že Ranfordové si pobyt na něm užívali jen zřídka. Lord Albert Ranford tu přišel o ženu, která roku 1896 zahynula při porodu. Dítě přežilo. William byl jejich jediným synem. Avšak pána domu podle všeho pohltitl zármutek. Do té míry, že syna zcela ignoroval.

William platil za zvláštního, a to nejenom v tom smyslu jako většina aristokratů. Dokonce ho vyloučili z Etonu, protože se *nechoval jako gentleman*, což bylo téměř bezprecedentní. Jeho playboyské roky později krátce přerušila povinnost dostát rodinné válečné tradici, když mu během první světové války bylo s tragickými následky svěřeno velení celého batalionu. Ve zprávě, kterou o něm

později podal jeho nadřízený důstojník, stálo, že „se ještě nikdy nesetkal s nikým, kdo by si lidského života cenil méně než William Ranford“.

Ačkoli vojenská kariéra mladého Ranforda vedla k bezpočtu úmrtí a škod, on sám se domů vrátil netknutý a opět začal dělat otci ostudu na jiných frontách. Po většinu Williamova dospělého života se nestýkali, avšak v určitém bodě se nad své spory museli povznést, jelikož po předčasné otcově smrti se William stal novým lordem Ranfordem. Jeho předchůdce zahynul následkem jakési bizarní lovecké nehody. Podle všeho zemřel plačícím synovi v náručí.

Smůla stíhala rodinu dál a o pouhé dva roky později William ochrnl po pádu z koně. Po této nehodě se vše obrátilo ještě k horšímu. William začal být posedlý snahou znovu chodit, ať to stojí co to stojí. Když selhala lékařská věda, jal se zkoumat alternativní cesty.

Od té doby není známo mnoho detailů a to, co známo je, vychází spíš z povídaček než ze zdokumentovaných faktů. Na panství Ranford House zemřela nějaká mladá dívka. Její rodina byla vyplacena, aby se to celé zametlo pod koberec, brzy se však začalo proslýchat, že se v domě dějí podivné věci a navštěvují ho zvláštní individua. Mnoho zaměstnanců, jejichž rodiny v sídle sloužily už po celé generace, odešlo a bylo nahrazeno nováčky. Potom propukla druhá světová válka.

William Ranford byl sotva jediným z řad aristokracie, který hlasitě podporoval Hitlera, drtivá většina jeho současníků však dokázala ze svého původního nadšení vycouvat, jakmile Německo vyhlásilo válku i Anglii. Ranford byl až příliš bohatý, než aby za své politické názory čelil internaci, zároveň byl však příliš tvrdohlavý, než aby je poupravil. V roce 1942 ho zradil jeden ze zaměstnanců,

což vedlo k odhalení skandálu, jemuž tisk začal přezdívat „zásobovač“.

V přesvědčení, že vítězství nacistů je nevyhnutelné, nechal Ranford na panství shromáždit širokou škálu velkých zásob, které chtěl Hitlerovi poskytnout darem, aby trochu ulehčil nacistické vojenské mašinérii, jakmile přirazí k anglickým břehům. Tento objev vedl k pozdvižení a Ranford uprchl do Švýcarska, kde v exilu také dožil. Panství bylo zabaveno. Nějaký čas sloužilo jako ozdravovna pro raněné vojáky. Později chvíli jako soukromá škola. Vystřídalo několik majitelů a nakonec bylo pár let prázdné, dokud se ho neujala současná správa.

Když vyjeli z lesa a Haně se konečně otevřel pohled na majestátní viktoriánskou architekturu sídla Ranford House, zatajila dech. Tyčilo se na pozadí hor, příliš velké, než aby to mohl kdokoli potřebovat. Jeho zdi byly vystavěné z pevné žuly, která ustojí i frontální útok artillerie. Rozšklebené chrliče shlížející z hradeb sváděly boj s brečtanem. Po nekonečném trávníku všude kolem byly rozeseté ozdobné vodní prvky, které nejspíš sloužily pávům a místnímu vodnímu ptactvu jako bidýlka.

Minibus zastavil na konci dlouhé příjezdové cesty, kde čekal po obou stranách širokého schodiště stoupajícího k hlavnímu vchodu tucet v řadě vyrovnaných zaměstnanců institutu – všichni v černých topech a bílých sukních či kalhotách, všichni připraveni uvítat nejnovější účastníky pobytu. Jakmile minibus zastavil, jeho posuvné dveře se otevřely.

Přistoupil k nim muž, který vypadal jako oživlý Ken, a přivítal Hanu poklonou hlavy. „Vítejte, paní Drinkwaterová. Jsem váš osobní zážitkový zprostředkovatel Anton.“

Hana otevřela pusou, aby ho opravila, ale nakonec si to rozmyslela. Její rodné příjmení je sice Willisová, ovšem

vzhledem k tomu, kvůli čemu sem přijela, se slušelo používat opět jméno Drinkwaterová, ač ji to tahalo za uši.

Rozhlédla se po zaměstnancích vyrovnaných v dokonalé řadě i po nehybných výrazech v jejich tvářích. Uvítací delegace na ni ještě nikdy v životě nečekala. Připomínalo jí to scénu z *Panství Downton*. Nebyla si jistá, zda každému z nich potřást rukou, nevšímat si jich, představit se, uklonit se jim nebo...

Společenská úzkost plynoucí z nejistoty, jak nečekanou situaci vhodně vyřešit, ji zaměstnala natolik, že ve všech přítomných nechtěně zanechala nesmazatelný dojem. Při vystupování zavadila podpatkem o práh dveří a rozplácla se obličejem přímo do štěrků.

Vynikající začátek.

KAPITOLA 4

Stanley Roker se cítil nepříjemně.

Především proto, že už se několik hodin krčil v sedačce svojí dodávky a musel se co chvíli protahovat, aby neusnul. Zlomenina, kterou mu způsobil ten šmejda čarodějnická s různobarevným obličejem rozděleným do čtyř kvadrantů, co ho nechal spadnout z velké výšky, se mu sice již údajně zahojila, ale kotník ho pořád bolel jako čert, jakmile ho zatěžoval příliš moc nebo příliš málo. Fyzioterapii poněkud zanedbal.

Jelikož tenhle den patřil k těm světlejším srpnovým příkladům, v dodávce panovalo nepříjemné vedro. Zvlášť proto, že si kvůli alergii ani nemohl stáhnout okénko. K tomu si přičtěte fakt, že ho sužovaly i „zažívací obtíže“. Zejména pálení žáhy, ač poslední hodinku přemítal rovněž o tom, zda by do dodávky mohl nainstalovat nějakou formu provizorního záchodu. Do prázdné plastové láhve od pití se nevejde všechno, byť je v jeho branži nedoceitelným pomocníkem.

To vše mohly být faktory zapříčiňující jeho nepohodlí, avšak ačkoli se snažil přesvědčit sám sebe o opaku, hlavním důvodem jeho špatné nálady bylo něco jiného. Vskutku. Stanley Roker se cítil nepříjemně proto, že mu

bylo nepříjemné dělat to, co právě dělal. Což je s podivem, jelikož právě dělal to, co uměl nejlépe.

Krčil se v sedadle, aby si ho nevšiml majitel stříbrného BMW zaparkovaného přes ulici před kanceláři jedné produkční společnosti. Tu spoluvlastnila jistá proslulá celebrita, stálice sobotních televizních obrazovek. Někdo, koho byste prostě poznali. I kdybyste nikdy žádný jeho pořad neviděli, stejně byste ho znali z reklam. Stejně jako jeho ženušku a tři andělská dítky budící implicitní příslib, že když začnou lidé ze střední a nižší střední třídy nakupovat v jistém supermarketu, stanou se nějakým zázrakem oni i jejich rodinní příslušníci stejně atraktivními a poťehnáně spokojenými jako pan a paní Celebritovi. Stanley na něj před těmi kanceláři číhal, neboť měl z dobrého zdroje tip, že si výše zmíněná celebrita na pár hodiněk odskočí, aby se setkala s jistým mužem, s nímž už několik let udržuje poměr.

Jistě, dny, kdy bylo odhalení, že je někdo gay, považováno za světobornou zprávu, jsou dávno minulostí. Ovšem lidi to pořád zajímá – samozřejmě –, ačkoli všichni až na ty největší nenapravitelníky už pochopili, že to nesmí připustit nahlas nebo se po tom nedejbože pít. Což v tomto případě naštěstí nehrálo roli. Jelikož tu byla také podváděná žena a výše zmíněný muž porušoval posvátná ustanovení plynoucí ze svazku manželského. Že ještě navíc s mužem, to byla okolnost čistě vedlejší. Tedy, nebyla, ale jde o to, že všichni mohli předstírat, že ano.

Pro Stanleyho Rokeru to byl skvělý příběh, protože sliboval tučnou výplatu. Tolik potřebnou, vzhledem k tomu, že dlužil nezanedbatelnou částku nezanedbatelným, nezanedbatelně divným lidem.

Být zadlužený nadpřirozenému gangsterovi mu skutečně ničilo spánek. Tyhle sny skutečně stály za to.

Nevědomky si promnul pravé rameno v místech, kde měl to tetování, co vlastně vůbec nebylo tetováním. Peníze za tuhle prácičku smažou jeho dluh u Ferryho a ještě mu jich zbude dost na to, aby mohl přestat přespávat v dodávce. Proto bylo zvlášť nevhodné, že ho právě nyní zastihla snad první krize svědomí v životě.

Od té osudné noci, která mu už navždy změnila život, uběhlo teprve pár měsíců. Stanley byl obětí. Měl štěstí, že z toho vyvázl živý. Přesto nabyl po širším zvážení dojmu, že si tím začal odpykávat spravedlivý trest za všechny ty levárny, kterých se za předchozí roky dopustil. Karma je mrcha. Poslední dobou trávil mnoho času úvahami nad tím, zda pro jeho duši už není na záchranu příliš pozdě. Což dohromady s tím, co právě dělal, nebylo právě šťastné.

Vtom jeho nadmíru nepříjemný pocit vystřídalo znepokojení, jelikož se dveře jeho dodávky nečekaně otevřely a na sedadlo spolujezdce vklouzla štíhlá dáma v luxurním purpurovém kabátu. Mohlo jí být asi tak kolem šedesáti, vlasy měla ostříhané uličnický nakrátko a obarvené světle růžově, což na ní nějakým zázrakem působilo elegantně.

„Co to...“

„Zdravím vás, Stanley.“

„Kdo sakra jste?“

Žena mu podala úzkostlivě pěstěnou ruku. „Alicia Harnforthová, moc mě těší. Ačkoli už jste pro mě technicky vzato pracoval, jelikož jsem majitelka *Podivné doby*.“

„Ne, nepracoval.“

Alicia zvedla obočí. „Ale no tak, Stanley,“ řekla, sáhla do kapsy dokonale na míru padnoucího saka a dvěma prsty vytáhla novinový ústřížek. „Tohle vyprávění v první osobě o tom, jak byl autor přepaden, načež mu nabídla pomoc

jistá obětavá sestřička, která ho vzala k sobě domů, když nechtěl do nemocnice, jen aby se tam převtělila do... cože to bylo?“ Zamyslela se, otevřela článek a přeletěla text očima. „Ano, tady je to, v děsivou, pavouku podobnou démonku, která se svou obět chystá pozřít na sto způsobů. Velmi dramatické. To jste psal vy, ne snad?“

„To byl anonymní článek,“ procedil Stanley poněkud nepřesvědčivě.

„Od jistého člena veřejnosti,“ pokývala hlavou paní Harnforthová a schovala článek zpět do kapsy. „Mimochodem, díky za pomoc s řešením té patálie před pár měsíci. Cení si toho.“

„No jo. Co tady chcete? Ne, jinak, jak jste věděla, kde mě hledat? A když už jsme u toho, ty dveře byly zamčené. Jak jste je otevřela?“

„Tolik otázek. Abych odpověděla aspoň na některé...“ pravila, přičemž jakoby nic zakroužila ukazováčkem levé ruky a všechny prázdné obaly od sendvičů, pytlíky od sladkostí, plechovky od nápojů i všemožný další odpad, který se úctyhodně vršil pod sedadlem spolujezdce, se vznesl do vzduchu a bezpečně odplul do prázdné krabice od koblih, jež se povalovala vedle Stanleyho. I víko se za ním poslušně zavřelo. „A je to,“ usmála se. „To je lepší,“ podotkla, načež se rozhlédla po dodávce a s nelihostí mlaskla. „Ne že by celá tahle věc nepotřebovala důkladný úklid. Nebo aby ji někdo podpálil a shrábl za ni peníze z pojistky.“

Stanley si založil ruce na prsou, odhodlán netvářit se nijak ohromeně. „To jste se mi sem přišla nabídnout jako služka?“

„Ne, přišla jsem ze dvou důvodů. Jednak abych pomohla já vám, a jednak abych vás požádala, abyste vy pomohl mně.“

Stanley pokýval hlavou. „Chápu. Takové malé quid pro quo, co?“

„Vlastně ani ne,“ nesouhlasila paní Harnforthová. „Vím, jak moc zoufale toužíte vystopovat tu věc, která vás napadla, abyste mohl své odloučené paní dokázat, že jste mluvil pravdu. Co se toho týče, můžu vám prozradit, že to stvoření, které hledáte, se jmenuje Balarig. Jak už jste se sám přesvědčil, je to odporná stvůra, která se chová podobně jako černá vdova. Kdyby ji vaše žena tehdy nepřerušila, budete si jistý, že byste prožil jednu z nejmučivějších smrtí. Balarigy jsou naneštěstí mistryně kamufláže. Dobrá zpráva nicméně je, že možná existuje způsob, jak vypátrat tu, co vás napadla,“ dodala, sáhla do opачné vnitřní kapsy saka a vytáhla z ní jakousi vizitku. „Tady je číslo na jistého gentlemana jménem Jackie Rodriguez.“

„Stojí tu, že je to malíř a natěrač.“

„To je,“ přikývla paní Harnforthová. „Celkem ucházející. A také je to ten nejlepší stopař, s nímž jsem se kdy setkala.“

„Budu hádat – pomůže mi, když já pomůžu vám.“

Paní Harnforthová zavrtěla hlavou. „Nikoli. Pomůže vám, protože jsem ho o to požádala. Vy jste opravdu nesmírně podezřívavý člověk, Stanley.“

„Jak jste na to přišla?“ zabručel Stanley, znovu si vizitku prohlédl a pak se jí podíval do očí. „Tak s čím byste ode mě potřebovala pomoci?“

„Ocitla jsem se ve velmi nezvyklé pozici a potřebuji provést vyšetřování. Tedy, sama mám s jistým druhem vyšetřování bohaté zkušenosti, ale v tomto případě mi nepomohou. Proto bych ráda využila vaší jedinečné expertízy.“

„Jaké konkrétně?“

„Potřebuji někoho, kdo dokáže něco zjistit a je ochoten obejít zákon, aby toho docílil. Někoho s vypilovanou schopností najít slabá místa a dokonale jich využít. Zkrátka řečeno, Stanley, potřebuji, abyste byl Stanley.“

Stanley si povzdechl. „Upřímně? Já se mám už dost plné zuby.“

„V tom případě pro vás mám dobrou zprávu. Budete dělat to, co už nějakou dobu děláte, ale tentokrát při tom budete na straně andělů.“

„Jakou odměnu tahleta strana platí?“

Paní Harnforthová se tiše a melodicky zasmála. „To záleží na tom, co si představujete pod pojmem odměna. Nerada na vás naléhám, avšak obávám se, že už nás tlačí čas, takže potřebuji, abyste začal neprodleně.“

Stanley si poklepal vizitkou o koleno.

„Stanley?“

„Přemýšlím.“

„To jistě,“ přikývla paní Harnforthová, „ale na to jsem se neptala,“ řekla a ukázala na muže, který na druhé straně ulice právě vycházel z kancelářské budovy. „Sice nepatřím mezi televizní nadšence, ale není tamten, však víte, z tamtoho pořadu?“

Stanley se podíval na muže nastupujícího do BMW. Pak sklopil oči k vizitce, kterou držel v ruce, a potom je znovu zvedl. „Do toho... vám nic není.“

KAPITOLA 5

Banecroft se s Betty setkal teprve před několika minutami, přesto už dokázal sestavit dlouhý seznam věcí, které mu na ní vadily. Když pomíneme to, že se mu na poradě zjevila bez pozvání a zdánlivě skutečně zčistajasna (což ho nadmíru dopalovalo, a navíc kvůli tomu spadl před všemi ostatními na zadek, což ho dopalovalo ještě víc), postavila se mu na odpor, připravila ho o pravomoci a nakonec ještě poukázala na to, že blafoval. A ještě během toho pojídala mandarinku, z níž jemu ani nikomu jinému nenabídla ani kousíček. Jestli něco nesnese, je to nevychovanost, přinejmenším u ostatních.

Jako by tenhle výčet nestačil, ještě ke všemu se představila jako Elizabeth Cavendishová Třetí. Osobně se ještě nikdy nesetkal s nikým, koho by svět potřeboval zažít hned třikrát. Jistě, Reggie si taky říkal Reginald Fairfax Třetí, avšak v jeho případě šlo o výstřednost člověka, který si změnil jméno, aby se odstříhl od svého předchozího života, takže nad tím Banecroft byl schoopen přimhouřit oko. Žádný Reginald Fairfax před ním nejspíš neexistoval.

Nechal Betty vejít do své kanceláře jako první a jí se nejak podařilo dostat k jeho stolu a zvednout Čechova

dřív, než vůbec stačil zavřít dveře. V duchu si připsal na seznam jejích vad i to, že má nepříjemné zrychlení.

„Nedotýkejte se laskavě věcí, kterým nerozumíte.“

„To je ale příšerný princip,“ prohodila Betty, aniž by zvedla oči od Čechova, s nímž si dál pohrávala. „Jak má člověk něčemu porozumět, aniž by si to osahal?“

„Tohle je velmi cenná zbraň.“

„Já vím,“ odpověděla. „Balanderova mušketa. Výstavní kousek techniky. Taková ostuda, vidět ji takhle zanebanou.“

Banecroft jí mušketu vytrhl z rukou. „Snažíte se mě naštvat?“

Betty zvedla v parodii na sebeobranu ruku a posadila se na druhou stranu stolu. „Proč bych se o to měla snažit? Zdá se, že naštvanost je vaší druhou přirozeností.“

„Právě naopak,“ opáčil Banecroft. „Obyčejně mám vložene sluníčkovou povahu. Jen se už nějakou dobu nestalo nic pěkného, co by ji ve mně probudilo.“

„Božíčku, v tom případě to pojďme rychle změnit, třeba hned,“ prohlásila Betty, vytáhla z další kapsy voskového pláště hnědý papírový sáček a nabídla mu. „Dáte si gumového medvídku?“

„Ne.“

Betty sáčkem povzbudivě zatřásla. „Jste si jistý? Ještě nikdy jsem neviděla, že by se někdo vztekal, když si pochutnává na gumovém medvídkovi. To jednoduše nejde.“

„Díky, ale raději zůstanu naštvaný.“

Betty zvedla obočí. „Zajímavé rozhodnutí, nepřijde vám? Člověk by neudělal nejhůř, kdyby se nad ním zamyslel.“

„Můj bože,“ povzdechl si Banecroft, posadil se a blanderovku si položil vedle sebe, daleko z Bettyina dosahu. „Ušetři nás amatérské psychoanalýzy.“

Betty mu přestala sáček nabízet a zabořila do něj ruku sama. „Dobrá, jak chcete,“ řekla, vytáhla si oranžového medvídka a hodila si ho do pusy.

„Zdá se, že tady nic nebude, jak já chci. Zjevně bych vám měl poděkovat, že jste se mi vetřela na schůzku a pokusila se mě přede všemi zesměšnit.“

Betty si zakryla ústa dlaní a polkla. „To jsem skutečně neměla ani v nejmenším úmyslu. Nicméně pokud očekáváte, že lidé se té vaší hry na vzteklého poloboha zaleknou, měl byste počítat s tím, že čas od času padnete na ústa. Obávám se, že někteří z nás se nenechají až tak snadno zastrašit.“

„Směl bych se vás v tom případě zeptat, co tady děláte? Jelikož jste očividně má zástupkyně, konkrétně bych rád věděl, zda je dovoleno se ptát, jestli máte s prací v redakci vůbec nějaké zkušenosti?“

„Nuže, za ty roky jsem si jich několik zakoupila – myslím výtisků. Poslední dobou jich zas tolik nebylo a noviny beztak jako médium umírají, neřekl byste?“

„Řekl,“ souhlasil Banecroft. „Osobně jsem toho názoru, že tomu tak je od doby, kdy začali na pozice výkonných manažerů dosazovat lidi, kteří o novinách nemají nejmenší ponětí.“

„Zásah,“ zazubila se na něj Betty. „Věděla jsem, že když to s tím ostřelováním nevzdáte, nakonec se vám podaří mě trefit. Výborně.“

„Děkuju.“

„Skutečně máte pravdu. Ačkoli mileráda přiložím ruku k dílu a pomůžu, s čímkoli budu moct, rozhodně nemám takové zkušenosti jako vy, Reginald, Ox, Grace nebo Stella.“

Banecroft samým překvapením naklonil hlavu na stranu.

Betty na něj nevinně vykulila oči. „Naučit se jména těch, s nimiž mám pracovat, je přece ta nejzákladnější slušnost.“

„Už jsem se vás chtěl zeptat, odkud je všechny znáte, ale zkusím hádat – Grace stále ještě posílá mailem zprávy paní Harnforthové?“

„Skutečně je tomu tak. Má opravdu zajímavý styl vyjadřování.“

„Jsem s ním velice dobře obeznámen. Píše asi jako sloupkařka společenské rubriky, která trpí Touretovým syndromem a jejímž tikem je náhodně trousit Ježíšovo jméno.“

Betty přikývla a zasmála se. „Přesně. Mohu se zeptat, pracuje zde v současné době také Stanley Roker?“

„Jako výpomoc na volné noze. Což jsem chtěl změnit, nicméně místo, které jsem zvažoval mu nabídnout, bylo obsazeno někým daleko méně kvalifikovaným.“

Betty mu věnovala zářivý úsměv. „Nekvalifikovaná žena povýšena na úkor nějakého muže. Jak osvěžující protiklad všeobecně platné normy.“

„Abych byl fér, má předchozí zástupkyně byla žena. Ukázalo se však, že je... Jelikož jste nyní zástupkyní šéfredaktora vy, nabídla byste mi nějaká synonyma ke slovům *neloajální* nebo *potrhlá*?“

Tím si Banecroft vysloužil, že Betty zvedla svá hustá obočí. „Sice předstíráte opak, ale její odchod vás opravdu zasáhl, vidíte?“

„Už jsme u toho zase? Měl bych si k tomu lehnout na gauč, doktorko Freudová?“

„Ne, ale sprcha by neuškodila.“

Banecroft si založil ruce na prsou. „Zdá se, že žijete v mylném domnění, že mezi vaše povinnosti spadá to, že mi budete dělat matku. Ale tak to není.“

Betty si místo odpovědi protáhla paže a zívla. Pořádě. Na plnou pus. Tak, že jejich rozhovor musel počkat, dokud zívnutí nedokončí. Banecroftovi nezbývalo než počkat a vydržet to. Zvažoval, že by se mezitím natáhl do šuplíku pro láhev whisky, ale zaváhal, za což se na sebe vzápětí naštvál.

Betty konečně ústa zavřela, mlaskla a zakroužila hlavou. „Když už jsme u mých povinností, paní Harnforthová mě pověřila provedením hloubkového auditu.“

„Co prosím?“

Betty se znovu zadívala do sáčku s gumovými medvídky. „Dokázal byste mi takhle spatra říct, zda byly tyto noviny minulý měsíc ziskové, nebo ztrátové?“

„Ani jedno, skončili jsme s čistou nulou.“

Betty pochvalně pokývala hlavou. „Výborně. Ne že byste říkal pravdu, to ani v nejmenším, ale gratuluji vám, jak dokážete člověku lhát přímo do tváře bez sebemenší špetky zaváhání. To je opravdu umění. Chtěl byste si teď tipnout znovu?“

„Obávám se, že poslední dobou jsme měli všichni dost napilno, než aby nám zbyl dostatek času na počítání drobných. Což někdo jako vy jistě neocení.“

„Tak se na to podívejme. Překazili jste snahu podvratného člena Zakladatelů, který se snažil uvést do řad nesmrtelných i svého syna, přičemž jste museli porazit dlaka i jednoho pomateného provozovatele magie. Několik měsíců nato jste jednomu otravnému malému kultu zmařili plány na únos jedné z vašich zaměstnankyň a zároveň jste krotili epidemii vampyrismu, k níž došlo tak, že jistá prastará moc spojila síly s poněkud opovrženímhodnou skupinkou internetových randičů. To byl vskutku perný týden. Vynechala jsem něco?“

„Ještě jsme renovovali záchod.“

Betty naklonila hlavu na stranu. „No jistě. Přijměte mou omluvu. Řekl byste, že už dozrál čas zkusit vám gumového medvídka nabídnout podruhé?“

„Ne.“

„Jak chcete. Abych tedy odpověděla na tu vaši nevyřčenou otázku – ano, umím si představit, co vše jste museli řešit, i ten řekněme *jiný svět*, v němž od té doby fungujete. Za daných okolností vás mohu ujistit, že paní Harnforthová od vás neočekává žádné tučné zisky. Přála by si nicméně zastavit krvácení natolik, aby tahle redakce pálila peníze pomalu, ne že je budete přikládat na táborák všechny najednou jako doted.“

„Lekce číslo jedna,“ řekl Banecroft. „Tohle je příklad smíšené metafory.“

„Pravda. Jste bystrý.“

„Když je řeč o spalujícím požáru, elektrické rozvody v tomhle zchátralém kostele jsou tak uvařené, že je jen otázkou času, než tu nějaký propukne. A ani do té doby nemůžeme považovat za jisté, že si příště zas rozsvítíme. Jeden permanentně zhulený rastafarián se šroubovákem zatím vždycky dokázal všechno spravit, ale možná budeme nuceni najít nějaké spolehlivější řešení.“

„Ach ano, zajisté máte na mysli Mannyho. Už se těším, až se s ním konečně seznámím.“

„Jestliže tak učiníte ve vhodnou dobu jeho... nazvěme to třeba *relaxačním cyklem*,“ řekl Banecroft a přistihl se, jak dělá rukama uvozovky, „bude úplně nadšený, pokud mu nabídnete gumového medvídka.“

„To lze jistě zařídit. Jelikož mě paní Harnforthová požádala, abych se podívala, jak celá redakce funguje, hodlám si popovídat s každým.“

Banecroft zvedl ze stolu propisku a znovu ji odhodil. „Abych si to přeložil do laické terminologie – hodláte mi

tu strkat nos do všeho, co se tu šustne, a zpochybňovat všechno, co dělám?“

Betty zavrtěla hlavou ze strany na stranu a našpulila rty. „Všechno ne. Ačkoli musím říct, že z toho, co jsem doposud viděla, se dá usuzovat, že zaměstnanci by potřebovali pozvednout morálku.“

„To jste měla vidět, jak zoufale vypadali, dokud jsme nevylepšili záchod.“

„Ráda věřím. Ve světle toho je nečekaný odchod vaší předchozí zástupkyně snad ještě překvapivější.“

Banecroft se opřel v židli, rozhodil rukama a zaúpěl do stropu: „Naposledy, nemůžu za to, když se nějaká podvedená ženská naprosto nevysvětlitelně rozhodne vrátit za tím narcistickým šakalem v říji, kterého si vzala. Jestli za to může vůbec někdo, na místní policii najdete jistého inspektora, kterého bych nejradši povolal k výslechu.“

„Ano. Inspektor Tom Sturgess, domnívám se.“

Banecroft ji přejel podezřivým pohledem. „Vy jste opravdu moc dobře informovaná. Grace musela dělat přesčas.“

„Je v tomto ohledu podle vás ještě něco, o čem bych měla vědět?“ otázala se Betty.

Banecroft si instinktivně vybavil ducha Simona Brushe sedícího v časných ranních hodinách v býcí aréně. „Ne.“

Betty ho probodla pronikavým pohledem, který ho znervózňoval. Skoro jako by se mu pokoušela číst myšlenky. „Jste si jistý?“

„Nejsem tu od toho abych dělal vaši práci za vás,“ odvětil Banecroft. „Ačkoli si umím představit, že tak patrně skončím, vzhledem k tomu, že nemáte nejmenší ponětí, co práce zástupce šéfredaktora obnáší.“